

Spring
here we grow

Dear Traveler,

ขอให้เธอยินดีกับการหลงทางครั้งใหม่

วิน นิมมานวรฤทธิ

เรื่อง

monnae

ภาพ

การอ่านทำให้หัวใจของคนเหงา
เดินทางมาพบกันบนหน้ากระดาษ
-วิน นิมมานวรฤทธิ

การอ่านคือรากเหง้าชีวิต

แต่เธอ ผู้เป็นการเดินทางครั้งใหม่ของฉัน

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

Dear Reader

คุณที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ คุณอาจกำลังออกเดินทาง
เตรียมตัวสำหรับออกเดินทางครั้งต่อไป กำลังอยู่ระหว่างวางแผน
หรือบางคนอาจจะกำลังค้นหาเป้าหมายอยู่
หากมีตัวหนึ่งใบให้สำหรับเดินทางไปไหนหรือทำสิ่งใดก็ได้
จุดหมายของคุณนั้นคืออะไร

โดยมีเงื่อนไขคือ ตัวใบนี้เป็น one way ticket เหมือนกับ
การตัดสินใจหลายๆ ครั้งในชีวิตที่เราที่ไม่อาจย้อนกลับมาแก้ไขได้

หวังว่าคุณจะเพลิดเพลินไปกับการเดินทางในหนังสือเล่มนี้
ขอให้คุณยินดีกับการหลงทางครั้งนี้และครั้งต่อไป

Spring

คำนำผู้เขียน

จองตัวหนึ่งใบเพื่อออกไปหลงทางครั้งใหม่

ฉันเองก็แปลกใจที่กลับมาหลงทางอีกครั้ง หลังจากเดินทางบนถนนที่ภูมิใจมาสามสิบกว่าปี มันเป็นการเดินทางทั้งดงามและน่าประทับใจ แม้ระหว่างทางจะเต็มไปด้วยบาดแผลมากมาย ฉันพบเจอทั้งความหวานที่หลอกลวงและความขมที่จริงใจ เปียกปอนในสายฝนแล้วเดินร่ำในชุดโปรด บ่อยครั้งรู้สึกกว่าตัวเองอยู่ผิดที่ผิดทาง ใส่รองเท้าที่ไม่พอดีกับเท้าจนสะดุดล้มบนรันเวย์แบบแคร์รี แบริดชอร์ ใน *Sex and the City* ในวันที่สภาพสะบักสะบอม ฉันคงจะไม่มีแรงลุกยืนขึ้นใหม่แล้วเดินต่อไปได้เลย หากไม่มีผู้คนที่รักเอื้อนมือมากว่าฉันเอาไว้

ในวันที่จมลงในมหาสมุทรแห่งน้ำตา โลกของฉันคงมืดมิดตลอดไป แสงแดดของวันใหม่คงไม่มีวันมาถึง และไอศกรีมคงไม่มีรสหวานอีกครั้งหากปราศจากทุกคนที่คอยช่วยเหลืออย่างจริงใจ ฉันโชคดีที่มีสายสัมพันธ์ล้ำค่ามากมายในชีวิต แต่เมื่อมีสิ่งที่รักก็ย่อมกลัวที่จะสูญเสียไป หลายปีมานี้ฉันยึดติดกับความสุขและกลัวความเปลี่ยนแปลงจนไม่กล้าเดินไปบนถนนสายใหม่ ช่างตลกร้ายที่ธรรมชาติของความสุขสวนทางกับธรรมชาติของชีวิต เมื่อไรที่คิดว่า

ความสุขคือความมั่นคง ชีวิตจะเขย่าให้เราหลงทางและเปลี่ยนแปลง
อีกครั้ง

ระหว่างที่ฉันเก็บกระเป๋าเตรียมออกเดินทางครั้งใหม่ ก็พบว่า
ห้องนอนของตัวเองกลายเป็นแผนก Lost & Found ขนาดย่อม
ทุกซอกมุมอัดแน่นด้วยบรรดาของสะสมที่ค้นพบและมีคนให้
ระหว่างทาง ฉันคงลืมไปแล้วว่าตัวเองเป็นใครหากไม่มีสิ่งของ
เหล่านั้นที่คอยย้ำเตือนว่าฉันมีค่าพอที่จะได้รับความรัก ทิวทัศน์
บนยอดเขาแห่งความสำเร็จจะสวยแค่ไหนก็ไร้ค่าหากไม่ได้แวะ
ชื่นชมความงามของดอกไม้ระหว่างทางกับคนที่รัก

ฉันเคยหลงทางครั้งแรกตอนอายุสิบเก้าปีในฟลอเรนซ์
โทรศัพท์มือถือแบตหมด แผนที่จะกระต๊อใช้การไม่ได้ ความกลัว
และความเหงาเกิดขึ้นในหัวใจ แต่ก็รู้สึกประหลาดและเป็นอิสระ
อย่างไม่คาดฝัน เมื่อความเหงามาเคาะประตูอีกครั้งในวัยสามสิบ
ฉันจึงตัดสินใจแล้วว่า จะออกไปหลงทางอีกครั้ง

ในปี 2024 แร่ดิงดูดปรินนาเรียกร้องให้ฉันกลับไปนิวยอร์ก
เมืองที่รักและส่งอิทธิพลกับตัวฉันในปัจจุบัน ฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเครื่องบิน
ไปนิวยอร์กใบนั้นคือจุดเริ่มต้นของการเดินทางครั้งใหม่และใหม่ขึ้น
ที่พาฉันข้ามเวลาไปสู่อดีต ปัจจุบัน อนาคตเพื่อตกหลุมรักตัวเอง
และใครบางคนอีกครั้ง

ฉันถือคติส่วนตัวที่ว่า ‘ถ้าทำสิ่งไหนแล้วรู้สึกใจสั่น แปลว่า
สิ่งนั้นถูกต้องแล้ว’ ความกลัวและอิสรภาพเป็นของคู่กัน ถ้าไม่กล้า
ตกหลุมรักความไม่แน่นอนก็คงไม่ได้เขียนบทกวี ความรู้สึกใจสั่นและ
อบอุ่นหัวใจเกิดขึ้นพร้อมกัน เมื่อฉันเผชิญหน้ากับความกลัวในใจ

แล้วเริ่มต้นเขียนบทแรกของการเดินทาง การเขียนและการตกหลุมรัก
ทำให้รู้สึกเหมือนเวลาหยุดเดินในบางครั้ง ฉันค้นพบคำว่า “ตลอดไป”
ในหนังสือเล่มนี้ ทั้งตัวละครและผู้คนจะมีชีวิตและเดินทางต่อไป
แม้ในวันที่การเดินทางของฉันสิ้นสุดลง

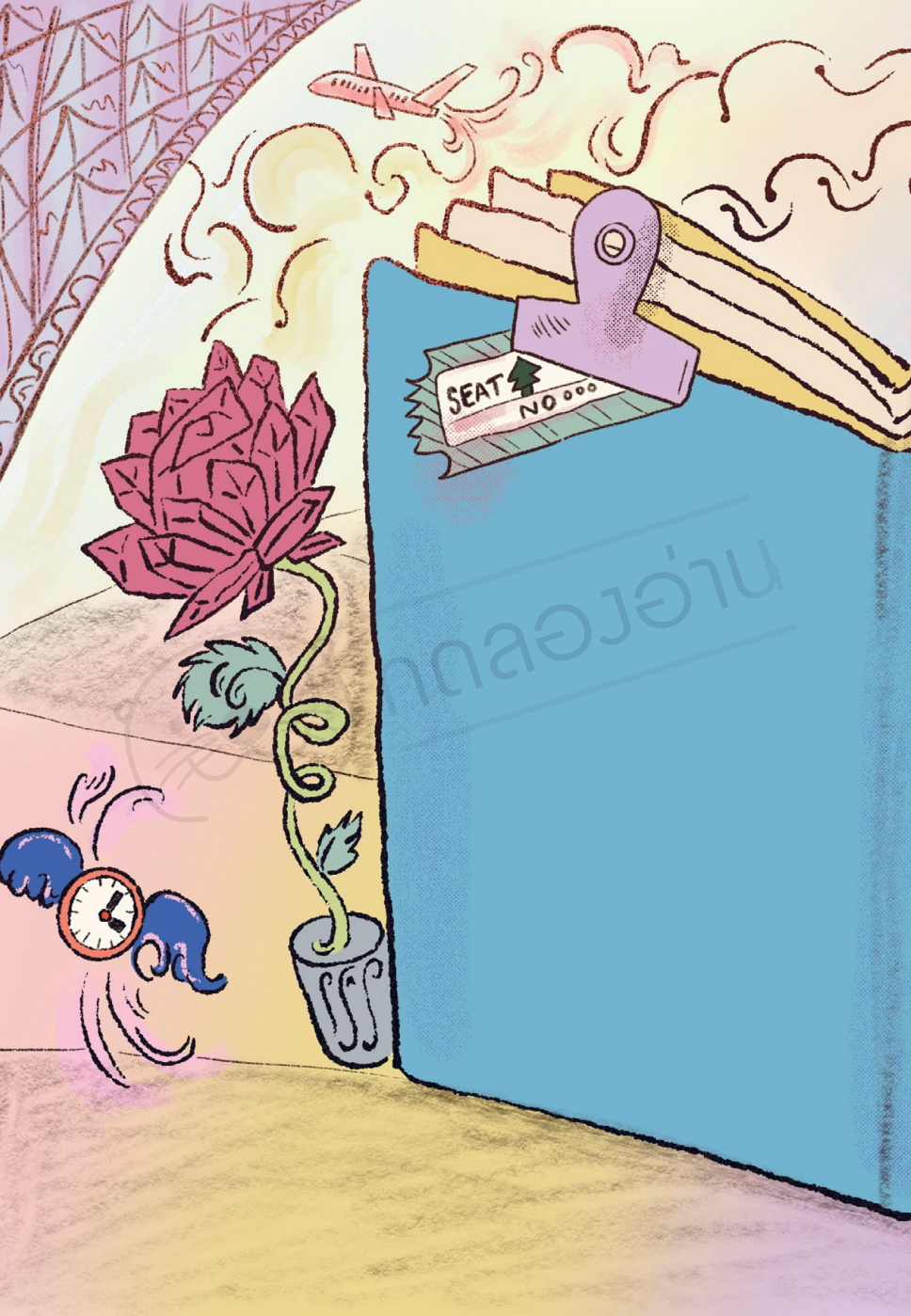
ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้ในช่วงเวลาที่หัวใจอ่อนไหวและกำลัง
ก้าวสู่บทใหม่ของชีวิต ในมุมหนึ่งนี่จึงเป็นจดหมายรักถึงทุกสิ่งและ
ทุกคนที่รักในอดีต แต่ในอีกมุมหนึ่งหนังสือเล่มนี้คือตัวแทนการ
หลงทางครั้งใหม่ และถ้ามันจะทำให้ใครสักคนที่ได้อ่านรู้สึกอยาก
ออกไปผจญภัย หน้าที่ของฉันในฐานะนักเขียนก็นับว่าสมบูรณ์แล้ว

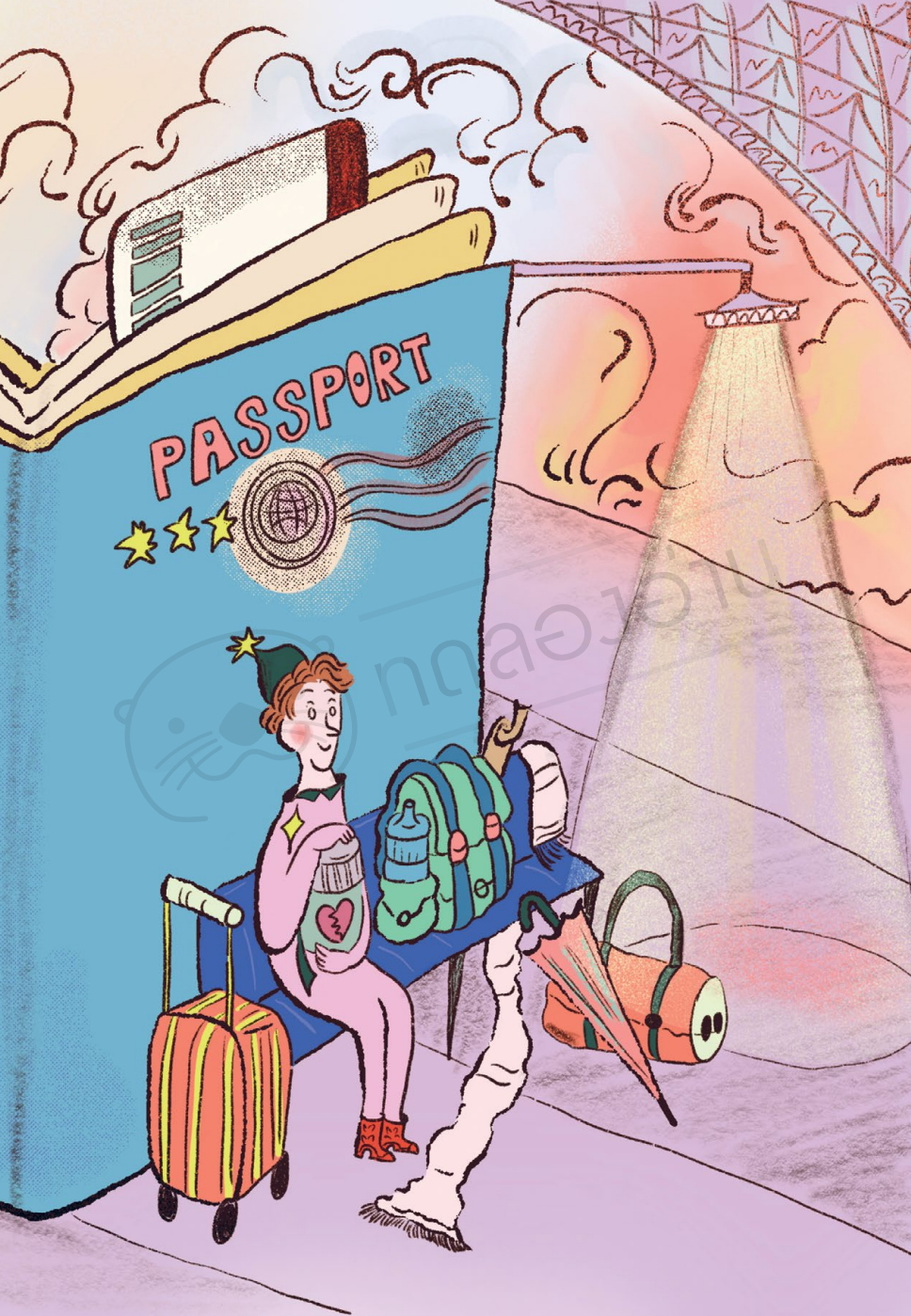
ถ้าไม่กล้าหลงทาง ก็คงไม่ได้ค้นพบและกอดใครบางคน
ขอให้ทุกคนยินดีกับการหลงทางครั้งใหม่

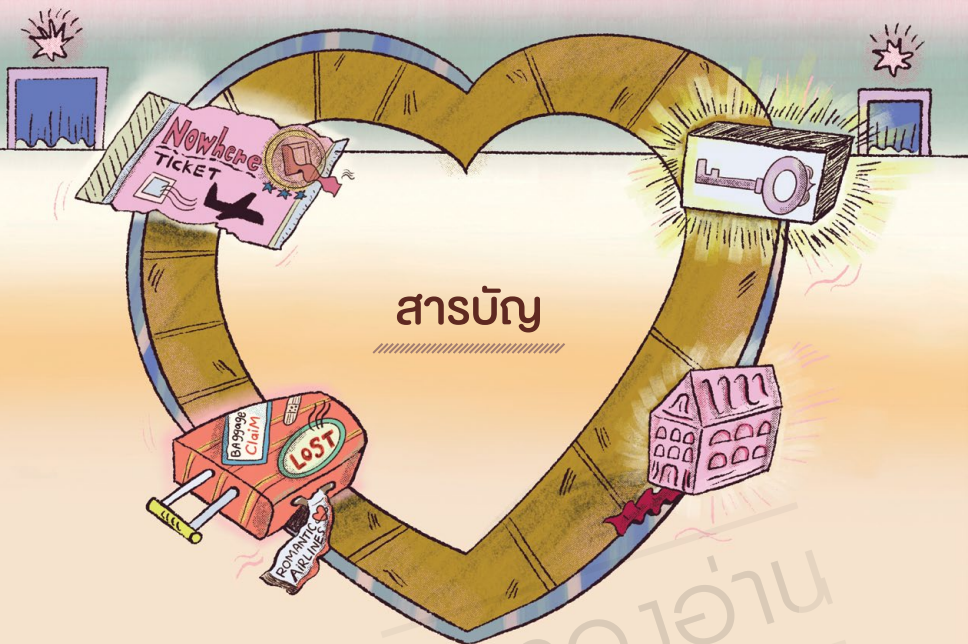
วิน นิมมานวรุฒิ
(ตัวอยู่กรุงเทพฯ แต่หัวใจอยู่ทุกที่บนโลกอันกว้างใหญ่)

7 สิงหาคม 2568

LOST & FOUND DEPARTMENT	151
Notes from the Journey	230
Author	242
Special Thanks	243
Illustrator	244

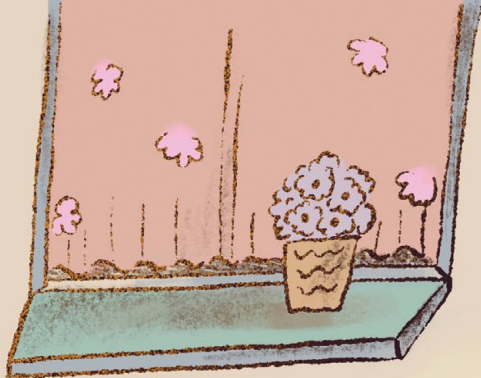

สแกนเพื่อดาวน์โหลด

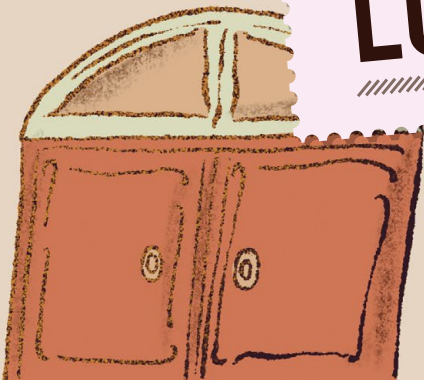
Self-Love Passport Digital Notebook

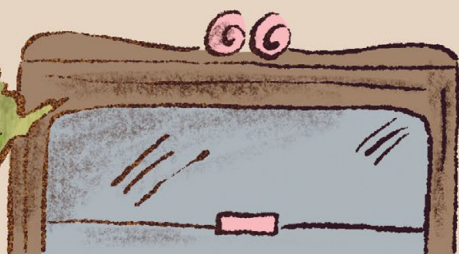
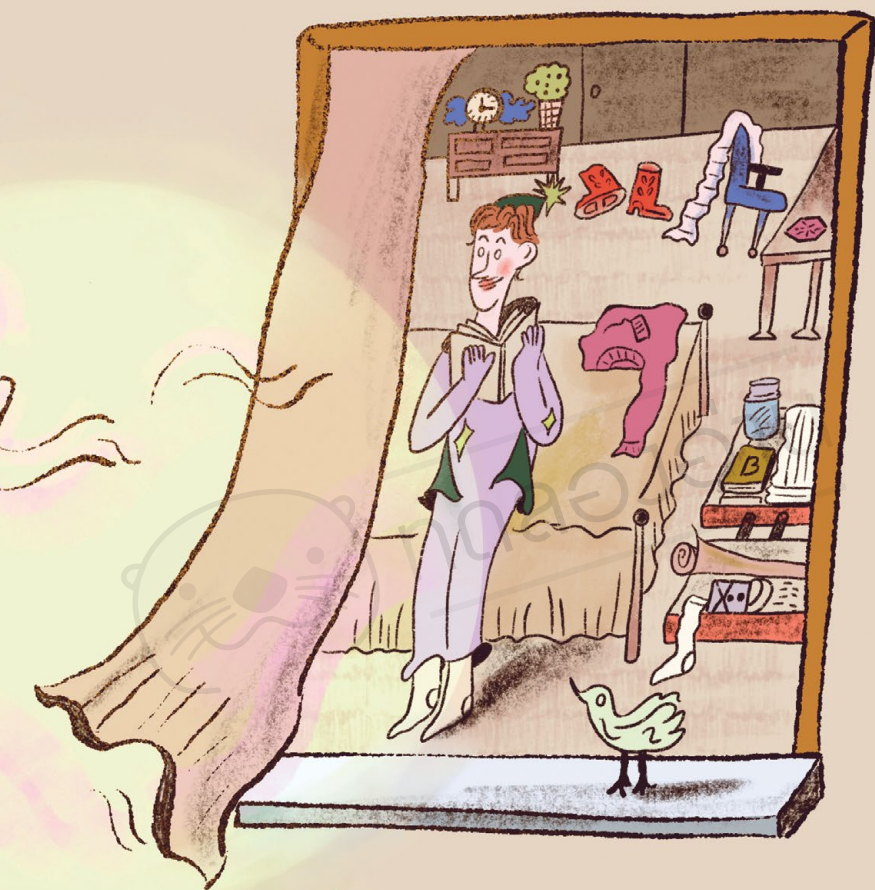

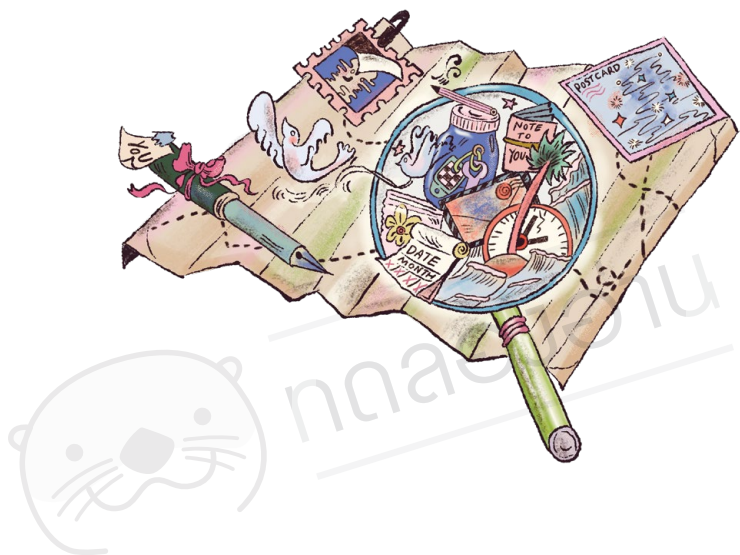

LONELY

THIS IS
THE FINAL CALL
FOR A LONELY
PASSENGER.

ตามหาสิ่งที่รัก

ไม่สำคัญว่าวันนี้เธอจะโดดเดี่ยวหรือมีคนรัก
ขอเพียงแค่ตามหาสิ่งที่รักให้พบ
แล้วเธอจะค้นพบความรักระหว่างทางเอง

พาหัวใจแสนเหงากลับมาที่เดิม เพื่อเริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

PLANE TICKET: SEATTLE-BANGKOK

ฝนตกที่ซีแอตเทิลอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เช้าถึงบ่าย อากาศหนาวเป็นพิเศษแม้ว่าจะอยู่ในเดือนพฤษภาคม ความรู้สึกแปลกประหลาดเกิดขึ้นในหัวใจฉัน เพราะไม่เคยคาดฝันว่าตัวเองจะได้ฟังเพลง *Lover* ในพิพิธภัณฑ์ศิลปะมาก่อน ที่ Museum of Pop Culture (MoPOP) แห่งนี้กำลังมีนิทรรศการที่จำลองเบื้องหลังการผลิตเพลงของศิลปินป๊อป ฉันหยุดยืนอยู่ในฉากเหมือนสตูดิโอที่เทย์เลอร์ สวิฟต์ ใช้บันทึกเสียงอัลบั้ม *Lover* และเมื่อโน้ตตัวแรกของเพลงดังขึ้น ฉันก็ถูกพายุอ่อนเวลากลับไปในอดีตอีกครั้ง...

สุขสันต์วันแห่งความเหงา คริสต์มาสที่เหงาที่สุดในชีวิตของฉัน คือคริสต์มาสที่ฟังเพลง *Lover* แล้วเดินร่ำเพียงลำพัง ช่วงนั้นฉันเพิ่งหัวใจสลายจึงไปเรียนเต้นแจซร่วมสมัยเพื่อเยียวยา แต่ว่าทำเต็มที่อยากเรียนเต้นเป็นท่าของคูรัก เลยต้องกลับบ้านเพื่อซ้อมเต้นกับตัวเองเพียงลำพัง สมการความเหงาบวกกับบรรยากาศช่วงปลายปีทำให้ฉันรู้สึกอยากกอดใครสักคนแบบสุดหัวใจ

ฉันจินตนาการถึงคนรักในอนาคตแล้วรู้สึกไม่ไหวว่าใครคนนั้นมันวุ่นวายไปเถลไถลอยู่ที่ไหน เมื่อไรจะปรากฏตัวสักที

ทว่าวันนี้ฉันตื่นเช้าเพียงล้างล้างได้อย่างภูมิใจ ฉันกลายเป็นคนใหม่แล้ว สิบวันในเมืองแห่งสายฝนผ่านไปอย่างคุ่มค่า หัวใจอันแสนเหงาดวงนี้ได้ถูกเติมเต็มด้วยความสุขเล็กๆ ที่ค้นพบในทุกแห่งหน การรักตัวเองสำหรับฉันคือการดูแลตัวเองให้ดีทั้งกายและใจระหว่างที่รอคอยคนรักในอนาคต

ซีแอตเทิลช่างเป็นเมืองที่เหมาะสมกับการฝึกเป็นคนรักที่ดีให้ตัวเองเหลือเกิน ในทุกๆ เช้าฉันจะกินวอฟเฟิลราดน้ำผึ้งคู่กับกาแฟดำคั่วอ่อน ก่อนจะเดินไปที่ Pike Place Market เพื่อซื้อดอกบ๊อบบี้สีส้มให้ตัวเอง ช่วงบ่ายฉันจะแวะจิบลาเต้ร้อนในคาเฟ่เล็กๆ ชื่อ Oddfellows ที่อยู่ในร้านหนังสือ Elliott Bay Book Company อันแสนอบอุ่น แม้แต่แสงแดดที่ส่องกระทบหนังสือในร้านยังคงงามจนฉันอยากเขียนบทกวีถึง พอตักคำฉันไปเขียนหนังสือต่อที่คาเฟ่ชื่อ Lost Lake แล้วสั่งชุดอาหารเข้ามากินเป็นมื้อเย็น ทุกสถานที่ในซีแอตเทิลทำให้ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ในกองถ่ายหนังและโรงละครมากกว่าโลกแห่งความจริง

การโตมากับหนังรวมคอมตั้งแต่เด็ก ทำให้ฉันรู้สึกอยากรักใครสักคนที่ไม่ได้อยู่จริง ฉันโหยหาบรรยากาศของการส่งจดหมายรักในยุค 90 และการตกหลุมรักใครบางคนผ่านเสียงที่ได้ยินจาก

คลื่นวิทยุ เช่นเดียวกับที่แอนดี้ วอร์ฮอล กล่าวไว้ว่า “People should fall in love with their eyes closed.” ซึ่งแปลว่า “คนเราควรตกหลุมรักในยามหลับตา” ฉันอยากตกหลุมรักใครสักคน ด้วยหัวใจมากกว่าดวงตา ฉันโหยหารักที่ลึกซึ้งถึงจิตวิญญาณและแยกจากกันไม่ได้ ฉันรักตอนจบของหนังเรื่อง *Sleepless in Seattle* ที่แซมกับแอนนี่เพิ่งได้พบกันครั้งแรกบนยอดตึกเอ็มไพร์สเตท ในนิวยอร์ก เรื่องโรแมนติกร้ายของการรักคนที่ไม่เคยพบเจอ เป็นแรงบันดาลใจให้ฉันเดินทางมาที่เมืองนี้ เพราะอยากเริ่มเขียน นิยายรักของตัวเองดูบ้าง

เราจะรู้ตัวว่าหลงรักอะไรก็ต่อเมื่อไม่อยากจะจากลาสิ่งนั้นไป ในวันสุดท้ายที่ซีแอตเทิล ระหว่างที่กำลังขึ้นรถเพื่อไปยังสนามบิน Seattle-Tacoma คนขับดูเบอร์หนุ่มใส่หมวกทรงปีนีก็หันมาถามฉันว่า “Where are you going?” แต่ฉันนั่งเหม่อแล้วหยุดคิดไปชั่วขณะ น่าแปลกที่คำถามง่ายๆ นี้กลับทำให้ฉันคิดว่า ‘นั่นสิ ฉันกำลังจะไปที่ไหนกันแน่’ ชีวิตในวัยเด็กที่ต้องออกเดินทางและย้ายถิ่นฐานกับแม่บ่อยๆ ส่งผลให้ฉันกลายเป็นเด็กที่เติบโตด้วยวัฒนธรรมแบบ ผสมผสาน (Third Culture Kid) ผู้เอาตัวรอดได้ทุกที่ แต่ไม่เคยแน่ใจว่าบ้านที่แท้จริงอยู่ไหน หลังสติกลับคืนมาฉันจึงตอบคนขับรถไปว่า “Home.” ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

เที่ยวบินขากลับจากซีแอตเทิลมากรุงเทพฯ รู้สึกยาวนานกว่า ชาติไปเป็นร้อยเท่า ฉันดูหนังเรื่อง *Groundhog Day* พลังตก

ไอศกรีมบลูเบอร์รี่เข้าปากระหว่างที่เครื่องบินตกหลุมอากาศซ้ำๆ เหมือนแผ่นเสียงตกร่อง ตัวเอกในเรื่องคือผู้ประกาศข่าวหน้าตาเปื้อโลกซีอิล เขาตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าทุกเช้าคือวันที่ 2 กุมภาพันธ์ แบบวนลูป หนังสือเริ่มต้นด้วยความตลกร้ายแบบขมขื่น แต่จบลงตรงที่ฟิลได้ค้นพบความหมายในความซ้ำซากนั้น คือนั่นหลังจากกลับถึงบ้านและวางกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ลงบนเตียง เวทมนตร์แห่งการเดินทางก็เริ่มเสื่อมสลาย อาการซึมเศร้าหลังกลับจากเดินทาง (Post-Vacation Blues) ส่งผลกระทบต่อฉันอย่างรุนแรงจนนอนไม่หลับต่อเนื่องหลายสัปดาห์

ชีวิตของฉันตรงกันข้ามกับแอนเดรียในหนังสือ *The Devil Wears Prada* ภาคแรก ในวัยยี่สิบปลายฉันต้องจำใจออกจากงานที่รักในวงการแฟชั่นเพื่อมาทำงานที่ไม่รักแถมยังทรมาณในแวดวงธุรกิจดนตรี และนั่นคือตอนที่ฝันร้ายของลูปชีวิตแบบหมดไฟเริ่มต้นขึ้น ฉันดื่มกาแฟจากถ้วยใบเดิมและสั่งอาหารแบบเดิมในยามเช้า ออกจากบ้านไปประชุมที่ออฟฟิศแห่งเดิมตอนสายออกไปคุยงานและพบเจอผู้คนแบบเดิมในตอนบ่าย นัดกินข้าวกับเพื่อนในร้านเดิมในตอนเย็น หลายคนอาจไม่มีปัญหากับชีวิตแบบรูทีน แต่ฉันเป็นหนุ่ม Enneagram Type 4 ที่หัวใจโหยหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ ตลอดเวลา จึงทนไม่ได้ที่ต้องตื่นเช้ามาแล้วพบเจอกับวันเดิมๆ ทุกวัน ฉันรู้สึกว่าการที่ทำอยู่ไร้ความหมายและทำลายสุขภาพ บ่อยครั้งฉันแอบร้องไห้คนเดียวโดยไม่มีใครเห็น แยกไม่ออกว่ากำลังรู้สึกเหงาหรือหมดไฟกันแน่ เมื่อใช้ชีวิตแบบ

เปิดโหมด 'Autopilot' นานๆ เข้า รู้ตัวอีกทีฉันก็เหมือนตัวละครที่ถูกใครบางคนเขียนขึ้นมามากกว่ามนุษย์ที่ตัดสินใจเลือกอะไรเองได้ ในช่วงเวลาที่เร่าร้อนแอ หัวใจยอมทำงานหนักกว่าสมอง ความรู้สึกโสดแบบมั่นใจที่สร้างไว้มักพังทลายลงอย่างง่ายดาย

ฉันเป็นคนตกหลุมรักใครไม่ง่าย ในชีวิตที่ผ่านมาฉันเคยเดทกับผู้หญิงนับคนได้ ยิ่งเวลาผ่านไปประตูหัวใจที่ล็อกเอาไว้ก็ยิ่งแน่นหนาจนยากที่จะเปิดให้ใครเข้ามา เพื่อนสนิทหลายคนรักๆ เลิกๆ ไปหลายรอบ แต่ฉันก็ยังคงหลงรักการเดินทางเพียงลำพังหลายปีก่อนที่รักทางไกลครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของฉันต้องจบลงก็ได้ประโยคคลาสสิกจากหนังเรื่อง *My Blueberry Nights* ช่วยเยียวยาหัวใจ "There is nothing wrong with the blueberry pie, just people make other choices. You can't blame the blueberry pie." ซึ่งมีความหมายว่าแค่เพราะไม่ใช่พายบลูเบอร์รี่ที่ถูกเลือกไม่ได้แปลว่าเราไร้ค่า เราแค่อยู่ผิดที่ผิดทางจนถูกมองข้ามความอร่อย

ทุกวันนี้วันแห่งความเหงาสำหรับคนที่ยังไม่พบบ้านของหัวใจ แม้ฉันจะรู้แสบใจว่า 'ถึงไม่มีรักแบบโรแมนติคก็ค้นพบรักแบบอื่นๆ ได้' และ 'การวิ่งหนีความเหงาไม่เคยทำให้ใครค้นพบรักแท้' แต่ฉันก็ไม่ใช่นักปากแข็งที่คอยโกหกตัวเองว่า "ฉันไม่เหงา" เวลาเห็นความรักอยู่รอบกาย เสียใจในหัวที่บอกว่า 'มีอะไรบางอย่างขาดหายไปจากชีวิต' ตามหลอกหลอนฉันทุกที่ทุกเวลา ไม่ว่าจะ

อยู่ที่ไหนหรือทำอะไรบนโลกใบนี้ ไม่ว่าตอนยืนฟังเพลง *Lover* ในมิวเซียมที่ซีแอตเทิลในวันฝนตก ตอนเดินผ่านถนนอโศกไปยังอุทยานเบญจสิริในยามยามเย็นที่รถติดยาวเหยียด หรือว่าตอนเดินเล่นอยู่ในแกลเลอรีแห่งหนึ่งแถวย่านเจริญกรุง เผ้ามองคู่รักจับมือและผลัดกันถ่ายคลิป “POV: it's you and your bae first museum date” ลงบนโซเชียลมีเดียก็ตาม บ่อยครั้งฉันจินตนาการว่าตัวเองเป็นพระเอกหนังโรแมนติกชื่อ ‘หนุ่มเหงาหัวใจบานฉ่ำ’ ที่ถูกเขียนสคริปต์มาให้มองโลกในแง่ดี ยิ้มให้กับทุกความรักที่รายล้อมอยู่รอบตัว ชี้ออกไม่ให้ตัวเอง และใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข

ทว่าความโดดเดี่ยวก็เหมือนรอยร้าวเล็กๆ บนผนัง ฉันอาจกำลังทำเป็นมองไม่เห็นได้ชั่วคราว ฉันอาจทั้บถมตัวเองด้วยงานหนักเพราะกลัวที่จะคิดถึงทุกคำถามสำคัญในชีวิต ฉันอาจถูกเขียนบทมาให้มองข้ามรอยร้าวเล็กๆ นั้น แต่กลับโฟกัสกับมันจนถูกสังคตแล้วยังไม่หยุดมอง วันหนึ่งเมื่อผิดหวังจากความสัมพันธ์ที่ตื้นเขินและคนไม่จริงใจ จากรอยร้าวเล็กๆ ก็กลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ในใจ ฉันถอดใจแล้วเลิกฝากหัวใจไว้กับคน เยียวยาตัวเองด้วยไอศกรีมมินต์ช็อกควอร์ตใหญ่ หลงทางในร้านหนังสือ และกลับบ้านมาดูหนังคนเดียวแบบมาราธอน หลังจากดูเรื่อง *The Truman Show* ซ้ำๆ หลายรอบ ก็เริ่มสงสัยจริงจังว่าฉันคือตัวละคร ‘หนุ่มเหงาหมายเลขสิบ’ ผู้ต้องติดอยู่ในเมืองจำลองของคู่รักในโปรเจกต์ทดลองที่ชื่อว่า

‘Mr. Lonely Heart Show’ ฉันเปิดเพลง *Lover* ฟังอีกครั้ง แล้วคิดถึงหัวใจอันแสนเหงาที่เคยเบิกบานในซีแอตเทิล ฉันโยหาความรู้สึกมีชีวิตชีวาแบบนั้น

สุขสันต์วันเกิดและวันแห่งความเหงาแต่ฉันเอง ป้ายวันหนึ่งในเดือนกุมภาพันธ์ ฉันก็ตัดสินใจลาออกจากการที่แสนทรมาณและไม่เคยรักเพื่อเป็นของขวัญวันเกิดแก่ตัวเอง หลังจากเป่าเทียนบนเค้กสี่ชมพู ฉันก็กดจองตัวเครื่องบินเที่ยวเดียว แล้วจัดเสื้อผ้าใส่ในกระเป๋าเดินทางใบเก่าอีกครั้ง บางทีฉันอาจเสียดความรู้สึกของการอยู่ระหว่างทาง บางทีฉันอาจกำลังวิ่งหนีจากอะไรบางอย่าง บางคำถามในหัวใจอาจยังไม่มีคำตอบในวันนี้ ตราบใดที่ยังมีชีวิต ฉันจะยังถูกบังคับให้แสดงและเดินทางต่อไปจนกว่าจะถึงบทสุดท้าย ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต แต่สิ่งที่รู้แน่ชัดในวันนี้คือ ฉันเพิ่งตัดสินใจฉีกสคริปต์แห่งความเหงาเล่มเดิมทิ้งแล้วเริ่มต้นเขียนเล่มใหม่ ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าการเดินทางครั้งนี้จะพาฉันไปพบกับอะไร แต่ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะลองตกหลุมรักความไม่แน่นอนดูสักครั้ง

จนกว่าจะค้นพบจุดสิ้นสุดของเส้นขอบฟ้า ทุกที่บนโลกใบนี้ คงเป็นบ้านของฉัน

จดหมายรักถึงนิวยอร์ก

PLANE TICKET: BKK - NEW YORK, 2024

ถึงนิวยอร์กที่รัก,

นานเท่าไรแล้วนะที่เราไม่ได้พบกัน

เมื่อฤดูใบไม้ร่วงเดินทางมาถึง หลายสิ่งอาจโรยรา

แต่เธอยังคงผลิบานอย่างงดงาม

เหมือนดอกไม้สีม่วงบนไฮไลน์

เธอเป็นคนสอนฉันเองว่าอย่ากลัวที่จะเป็นตัวเรา

แม้ว่าฤดูกาลของเราอาจสวนทางกับคนทั้งโลก

ครั้งหนึ่งฉันเคยหลงทางบนโลกใบนี้

เพราะคิดว่าหัวใจสลายคือจุดสิ้นสุดของชีวิต

แต่เธอกลับบอกว่ามันคือของขวัญอันล้ำค่า

และการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

ถ้าไม่ได้พบเธอวันนั้น ฉันคงไม่ได้กลายเป็นกวี

ฉันคงเลือกที่จะทิ้งความฝันเอาไว้กลางทาง

และจดหมายฉบับนี้คงจะไม่มีอยู่จริง

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นในร้านหนังสือ The Strand

ท่ามกลางคนเหงามากมายที่มีเพื่อนเป็นหนังสือ

และกลิ่นหอมละมุนของลาเต้ฟักทอง

เธอยืนอยู่ตรงนั้นราวกับ
บทกวีที่มีชีวิต
หัวเราะ แล้วพาฉันออกไป
ผจญภัยในโลกใบใหม่
ฉันเคยฝันอยากเขียน
บทกวีที่ดังมาเท่าเธอ
โดยไม่สนใจรางวัล
ทางวรรณกรรมใดๆ
รางวัลของฉันมีเพียง
รอยยิ้มของเธอ

เธอทำให้ฉันกลายเป็นคนเหงาที่แท้จริง
เมื่อเดินรำเพยงลำพังอยู่ในขบวนฮาลโลวีนพาเหรด
ยิ้มให้ 'เจ้าสาวศพสวย' (Corpse Bride) ที่เดินอยู่ข้างๆ
เธอทำให้ฉันกลายเป็นแม่อ้วนในฤดูใบไม้ร่วง
เมื่อนอนจมอยู่ในกองหนังสือมือสองแถวอีสต์วิลเลจ
แล้วฟังปัญาชนกเถียงกันเรื่องปรัชญาความรัก
เธอทำให้ฉันเชื่อในความอ่อนโยนอีกครั้ง
เมื่อสบตากับเด็กหญิงคนหนึ่งในร้านคัพเค้กแถวเวสต์วิลเลจ
แล้วคิดว่าความสุขคือสิ่งที่ไม่ต้องพยายาม
เธอทำให้ฉันกลายเป็นปีเกิดผู้กล้าหาญ
เมื่อตัดสินใจออกไปเดินทางในเซนต์หลุยส์
โดยลิ้มไทรคัพที่มีชื่อทั้งไว้ที่คาเฟ่ The Loeb Boathouse

นิวยอร์กที่ไม่มีเธอ ไม่มีวันเหมือนเดิม
บนรถไฟสาย L ที่เชื่อมระหว่างแมนฮัตตันกับบรูกลิน
ฉันยังคงมองหาเธอคนเก่าที่เคยตกหลุมรัก
มีหญิงสาวหลายคนที่แต่งตัวเหมือนเธอ
เดินด้วยท่าทางคล้ายเธอ
แต่ไม่ใช่ และไม่มีใครแทนที่เธอได้
ฉันใช้เวลา นานกว่าหัวใจจะยอมรับ
ว่าเธอไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป
ยิ่งรถไฟขบวนนี้วิ่งมาไกลจากสถานีแค่ไหน
ยิ่งจดหมายฉบับนี้ยาวขึ้นเท่าไร
ระยะห่างของเราก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

นิวยอร์กที่ไม่มีเธอ
ทำให้แม้แต่ไทมส์แควร์ยังดูเจียบบเหงา
ตึกเอ็มไพร์สเตทกับป้ายบิลบอร์ดยักษ์
วันนี้กลับแลดูเล็กลงไปนิดตา
ความฝันมากมายถูกกลบฝังเอาไว้ด้วยความยิ่งใหญ่
แต่เพราะที่นี่คือดินแดนแห่งการเริ่มต้นใหม่
ฉันจึงยังไม่อยากถอดใจที่จะรักเธออีกครั้ง

การตกหลุมรักแรกพบ
ย่อมต่างจากการรักใคร่ในวัณที่รู้จักกันดี
การเปลี่ยนแปลงอาจน่าใจหาย
แต่ก็งดงามเพราะได้เริ่มต้นใหม่
ถนนบางสายที่เมื่อวานไม่กล้าเดินผ่าน
วันนี้กลับไม่น่ากลัวอย่างที่คิดไว้
เราพบกันในทุกๆวัน
และจากกันในทุกๆวัน
และนี่คือการบอกลาเธออย่างเป็นทางการ

ไอศกรีมรสเชอร์รี่ลูกนี้แด่เธอ
รสชาติหวานขมของการเติบโตบนโลกใบนี้
และความเหงาที่ไม่โหดร้ายเกินไปกับหัวใจ
ในคำคืนนี้ที่ริมสะพานบรุกลิน
แสงไฟระยิบระยับของแมนฮัตตันยังคงงดงาม
แม้เธอจะไม่ได้อยู่ตรงนี้อีกต่อไป
ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะลืมเธอในฐานะคนที่เคยรัก
แต่จะจดจำเธอเอาไว้ตลอดไปในฐานะความรัก

ย้อนเวลากลับไปทวงหัวใจ

ถ้าฉันมีไทม์แมชีน
ฉันจะเดินทางย้อนเวลากลับไป
ในวันที่เกือบรักเธอ

ฉันจะกลับไปทวงคืนหัวใจดวงเดิมกลับมา
จากทุกคนที่เคยขโมยมันไป
แล้วทำให้มันแตกสลาย
เพื่อมอบให้เธอเพียงคนเดียว

แต่บนโลกที่ไทม์แมชีนไม่มีจริง
ฉันจะไม่หยุดเดินไปข้างหน้า
เพื่อโอบกอดทุกความเป็นไปได้ของชีวิต
ฉันจะทำตัวให้คู่ควรกับความรัก
และไม่ยอมให้ใครขโมยหัวใจไปอีก
หากวันใดวันหนึ่งในอนาคต
เราได้โคจรกลับมาพบกันใหม่
ฉันจะไม่ลังเลที่จะสารภาพรักกับเธอ